

MIRANT AL FUTUR pàg 3
'Lideratge per a joves':
un projecte que busca
nous referents socials

BÀSQUET pàg 22
Sergi Fernández, ex del
CB Roser: "Al club es genera un
gran sentiment de pertinença"

líniaeixample

Setmanari • 11/1/2023 • Núm. 229 • liniaeixample.cat

Primer judici pel conflicte del bloc de la Casa Orsola

Jutgen un veí de la finca que fa 20 anys que hi viu i que pot acabar sent desnonat el pròxim 14 de febrer pàg 10

Foto: Línia Eixample

Una fleca que fa barri

El Forn Sarret celebra enguany el 125è aniversari pàg 14

SANT ANTONI pàg 11
El Dominical del Llibre
tanca l'any celebrant
el seu 85è aniversari

A FONTS pàgs 12 i 13
Càrrecs metropolitans al
Govern: retrat d'una minoria

SAGRADA FAMÍLIA pàg 15
Les famílies temen que la
nova Escola Gaia es retardi

Garcia Zarco dental

implants | odontologia | estàtica

**IMPLANTS
MÍNIMAMENT
INVASIUS**

- Menor inflamació i dolor
- Menys temps de cirurgia

Perquè ens importes...

- 1 Confiança: No som una franquícia
- 2 Compromís: La teva salut és el que ens preocupa
- 3 Proximitat: Estem al teu costat, al barri

Demana la teva 1a visita GRATIS sense compromís
Et farem una història clínica + exploració amb estudi
radiogràfic i càmera intraoral

Dra. Josefina Zarco Cabrerizo

Directora mèdica

- Llicenciada en Medicina i Cirurgia (UB)
- Metge especialista en Estomatologia
- Postgrau en Endodòncia, Implantologia i Cirurgia Oral
- Pèrit Dental
- Certificada en Carilles Lumineers
- Medicina estàtica

C/ Casanova, 105 - Barcelona (entre Mallorca i València) - Telf. 93 451 10 26 - 669 125 397
De dilluns a divendres de 10h a 14h i de 15h a 21h - Metro: Hospital Clínic

APRENDRE. COMPARTIR.

ACTIVITATS FORMATIVES

Inscripcions
obertes

CENTRES CÍVICS, CENTRES CULTURALS

Centre Cívic Urgell, Centre Cívic Cotxeres Borrell, Centre Cívic Ateneu Fort Pienc, Centre Cívic Sagrada Família, Centre Cultural La Casa Elizalde, Centre Cívic Casa Golferichs.

barcelona.cat/centrescivics

 @CcivicsBCN CentresCivicsBCN

**Districte de
l'Eixample**

**Ajuntament de
Barcelona**

Detectar els líders del futur

» 'Lideratges per a joves' és una iniciativa del Pla de Barris que busca nous perfils de líders socials
 » A través de la formació, el projecte vol que els joves cooperin per millorar els barris més necessitats

Guillem Francàs
BARCELONA

Les grans ciutats impliquen que hi hagi barris més o menys abandonats en tots els sentits: que tinguin una manca d'equipaments, que l'administració no els faci cas i que, encara que puguem pensar el contrari en el nostre imaginari, hi hagi menys teixit associatiu. En una ciutat com Barcelona això passa, i per evitar que barris vulnerables es quedin enrere, l'Ajuntament de la capital catalana impulsa un projecte enfocat als joves que lluiten perquè això no succeeixi..

El consistori, a través del Pla de Barris, va idear fa un temps un projecte enfocat al lideratge dels joves que porta per nom l'explícit *Lideratge per a joves*. Es tracta d'un programa de formació per als joves dels barris perquè es coneguin i es reforcin com a agents de transformació social.

La inspiració per tirar endavant aquesta iniciativa, tal com explica el regidor de Cultura, Educació, Ciència i Comunitat i responsable del Pla de Barris, Jordi Martí Grau, ve de la Fundació Bofill, que, a grans trets, feia una recerca de líders per al país i els feia interactuar perquè es desenvolupessin junts. A l'Ajuntament, doncs, se li va ocórrer aprofitar la idea i transportar-la a una escala menor, que és la dels barris. "És una detecció de líders", afirma Martí Grau. I és que un dels objectius és generar capital social allà on en fa falta ajuntant joves que ja estan relacionats amb les entitats i els equipaments dels seus barris i que veuen com a potencials líders comunitaris.

Per tant, el curs busca que els joves que ja formen part del teixit social de la seva zona es rela-

Un dels grups de joves que va participar en una de les trobades del projecte 'Lideratge per a joves'. Foto: Ajuntament

cionin per fer accions que potenciïn els barris més abandonats. Però com ho fan?

L'EXPERIÈNCIA

Les formacions del projecte estan concentrades en tres caps de setmana de convivència amb activitats molt concretes. Es fan visites a projectes de desenvolupament comunitari, entrevistes a persones de diversos camps, com l'acció social o la política, debats i reflexions i activitats de convivència on enfortir els vincles. L'Hèctor Torres, veí de Roquetes nascut a Torre Baró, i la Maria Martínez, del Coll i la Teixonera però que fa vida social i associativa a la Trinitat Vella, són dos dels joves que hi han participat i remarquen que les convivències han estat clau per forjar relacions molt fortes. En

aquest sentit, la Maria explica que "és un projecte que per entendre'l l'has de viure", mentre que l'Hèctor va més enllà i afirma que l'experiència l'ha fet "espavilar" i trobar motivacions en projectes, i també l'ha ajudat a reconèixer-se a si mateix: "Després de 21 anys soc jo".

El *Lideratge per a joves* no ensenya el concepte de líder tradicional que tenim entès, sinó que, com expliquen els dos joves, aposta per una manera alternativa de liderar que és a través de la col·laboració entre entitats per tal de generar projectes que empoderin la societat i siguin tirats endavant per persones joves dels barris.

APRENTATGES

El projecte deixa uns vincles emocionals molt potents entre

els joves que hi participen, i un dels objectius de la formació és que, a partir dels vincles, sorgeixin idees comunes. I és que tant l'Hèctor com la Maria expliquen que han tingut l'oportunitat d'aprendre molt dels seus companys i "obrir finestres" que abans tenien "tancades".

Una de les visites que van fer va ser al Menjador Social del Raval. La visita va agradar molt a la Maria "per la forma de treballar horitzontal, per com cuiden tothom i perquè fan un servei molt important al barri". A partir de l'aprenentatge de les visites, de les experiències que comparteixen entre ells en els projectes dels quals formen part, és quan sorgeixen les idees entre els joves per col·laborar en futures iniciatives. La Maria explica que ja han anat parlant amb alguns compa-

nys i que, des de la Trinitat Vella, on ella fa vida social, juntament amb el Poble-sec i Torre Baró, ja estan posant en marxa noves iniciatives que quallaran en més projectes. Aquesta jove de la Teixonera diu que l'objectiu serà "oferir a la perifèria el que només hi ha al centre urbà".

Un darrer exemple de l'èxit del projecte és el cas que relata l'Hèctor. Ell és ballari i durant les trobades va conèixer una noia que també forma part del seu mateix sector. Gràcies a haver-se conegut al *Lideratge per a joves* tenen la intenció de fer una escola de ball per a nens i nenes. A més, una altra bona notícia, celebra l'Hèctor, va ser quan va conèixer un tècnic que l'ha portat a un càsting de ball. "Són els projectes que sorgeixen i les ajudes que ens fem entre tots", conclou.

Segueix-nos

a les xarxes socials

@liniaxarxa

facebook

twitter

instagram

La lupa

HOLA

per Manuel Sánchez-Villanueva Beuter, arquitecte fundador de *haz arquitectura* i professor de projectes arquitectònics a la UPC

Foto de l'autor

L'any que hem tancat commemorava tres dècades des que Barcelona va saludar el món en la inauguració de les Olimpíades. Encara guardem a les nostres retines l'enorme HOLA, coreografiat pels ballarins, que es va dibuixar al centre de l'Estadi Olímpic de Montjuïc, l'estiu del 1992. Des de llavors, moltes coses han canviat, però afortunadament ens continuem saludant igual.

Diem "hola" a les persones conegudes, a la nostra família. Diem "hola" als nostres amics i als desconeguts amb qui volem fer amistat o començar una simple conversa. També als nostres animals domèstics, encara que sembli que no ens entenen. Diem "hola" al sol en sortir per l'horitzó i a una làpida en un nínxol on vam enterrar un ésser estimat. En resum, diem "hola" a tot el que reconeixem com a propi, del nostre entorn.

A la pel·lícula *Mart* (Ridley Scott, 2015), l'actor Matt Damon diu "hola" a una planta nascuda en terra marciana. Un petit brot verd amb dues fulletes, de poc més de cinc centímetres d'alçada, sorgit d'un tros de patata enterrada a terra. Un fet quotidià, el naixement d'una planta al nostre planeta, es converteix en un esdeveniment extraordinari fora del nostre hàbitat natural.

Per a nosaltres, les plantes i els arbres són una cosa completament normal. Veiem arbres a l'alta muntanya, al costat del mar, en un penya-segat, resseguint rius i torrents. Veiem néixer plantes per tot arreu a la natura, als nostres horts, als hivernacles. Veiem créixer l'herba de manera desmesurada als nostres jardins, als prats i fins i tot als marges d'una carretera. A una planta que s'ha fet un forat per sobreviure a l'esquerda d'una vorera, envoltada d'asfalt, l'anomenem "mala herba".

No som del tot conscients de l'enorme fortuna de comptar amb un sòl ric en components orgànics a gairebé qualsevol racó del nostre món i del fet que una

planta sigui capaç de generar vida en aquest substrat, utilitzant l'energia del sol a través de la fotosíntesi.

Aquesta situació tan normal, pel que sabem fins ara, és una cosa inèdita al nostre sistema solar. El protagonista de la pel·lícula *Mart* ha d'usar els seus propis experiments per enriquir l'estèril terra marciana i convertir-la en un suport capaç de contenir vida.

Això de la terra com a suport és una cosa que coneixem bé els enginyers i els arquitectes. En paraules de la paisatgista i arquitecta Teresa Galí-Izard, històricament el terra ha estat considerat un simple suport estructural, amb característiques mecàniques. Les carreres d'Enginyeria i d'Arquitectura estudien *Mecànica del sòl*. Els geòlegs són capaços de determinar-ne la densitat, la resistència a la compressió, la flexibilitat i fins i tot l'antiguitat, classificant els sòls amb diferents noms. Però és veritat que la construcció i l'enginyeria han parat poca atenció a la vida que acull el sòl i a la seva capacitat per fer brollar nova vida.

I no obstant això, la terra ens dona menjar. Josep Pla deia que "la cuina d'un país és el seu paisatge posat a la cassola". Ens mengem el paisatge en un equilibri que donem per suposat, alhora que depredem el territori amb construccions artificials. La naturalització creixent de les ciutats, revertint zones asfaltades i incrementant la presència d'espècies vegetals, és un procés necessari i imparabile per permetre la nostra pròpia subsistència. Amb una població mundial en contínua expansió, és de sentit comú obrir pas als cultius que ens alimentaran, alhora que milloraran la qualitat de l'aire que respirem i de l'aigua que bevem. Potser ha arribat el moment de plantar carxofes i coliflors als nostres carrers, en lloc d'arbustos i flors. Als barris de Gràcia i de Sant Andreu, a Barcelona, la plantació de tarongers en alguns carrers ha fet que grups de volunta-

ris s'organitzin per a la collita de taronges amargues, amb les quals elaboren la seva pròpia melmelada. Una acció que no només millora el paisatge de l'espai públic, sinó que és una potent eina de cohesió social i de sentit de pertinença comunitària.

Però és que, com deia, moltes coses han canviat des d'aquell estiu olímpic del 92. Som una societat més conscient, per força, del precari equilibri de la natura que ens permet existir al planeta. No fa gaire, el Col·legi d'Arquitectes de Catalunya va organitzar les jornades de *Descarbonització de l'arquitectura*, és a dir, la necessària reducció de les emissions de gasos d'efecte hivernacle, com el CO₂, tant en la fabricació de materials com en el propi procés de construcció. Actualment, els edificis suposen el 35% d'aquestes emissions i el 40% del consum de l'energia mundial.

I la resposta ens la dona la terra. Els materials que utilitzem surten d'ella i, alguns, com els arbres, els plantem i els recol·lectem, en un cicle que, convenientment explotat, pot durar molt temps. Els arbres, com sabem des de petits, es mengen el CO₂ per créixer i ens en tornen oxigen, ajudant a reduir la contaminació. Hem construït en fusta des de sempre, però durant un temps sembla que ho hàgim oblidat. Potser per la fabulosa capacitat del formigó de "concretar-se" en infinitat de formes o potser per una manca d'aferrament per una cultura i una tradició constructiva. Sortosament, avui assistim a un renaixement de la construcció en fusta, que pot suposar un canvi de paradigma cap a la necessària transició ecològica i social. Això també comportarà l'aparició de nous canons estètics, associats a noves escales de valors. Una estètica de la sostenibilitat, podríem dir.

Segui com sigui, no deixa de ser bonic el fet de plantar els nostres edificis i veure com creixen. Esperar-los amb els braços oberts i dedicar-los un càlid "hola" de benvinguda.

Aquí es piula

El Twitter en paper

@CarlaVall

Avui [08-01-23] tres dones han estat assassinades per homes. Dues d'elles, per les seves parelles, una després de tenir-hi una trobada casual íntima. Deia Anais Nin que som danyades a través del sexe. No pel sexe sinó per la intimitat. Que ser dona no segueixi sent un risc. #NiUnaMenos

@AJEnric

[Sobre el cas de la Casa Orsola] Una empresa compra un edifici on viu gent. Fa fora tothom i posa tots els pisos a lloguer de temporada per guanyar-hi més. Si ho permetem, ja no hi viurà ningú. Ho fan perquè poden: les lleis permeten expulsar veïns i destruir barris d'aquesta manera.

@Marco3215

Segurament, ara comença el període de l'any més tristot: llums de Nadal penjant sense ser Nadal, recollida d'arbres *made in* 2000, tornar a la rutina, dies sense festes setmanals a la vista, propòsits sense executar des de la primera setmana del 23... Molts ànims a tots i totes.

@alexsnclmnt

L'Observatori Fabra de Barcelona va encetar el 2022 amb el dia de gener més calorós dels darrers 108 anys, després va viure els mesos de maig, octubre i novembre més càlids de la seva història i avui [24-12-22] ha batut el rècord del dia de desembre més calorós. Una autèntica barbaritat.

Director Editorial: Arnau Nadeu
Subdirector d'edicions: Albert Ribas
Subdirectora de digital: Anna Corbatera
Redacció: Albert Alexandre (diari metropolità), Anna Utiel i Guillem Francàs (Barcelona), Olga García (Vallès), Gerardo Santos (Barcelonès Nord)

Dipòsit Legal: B 43221-2010

i Baix Maresme), Francisco J. Rodríguez (l'Hospitalet i Baix Llobregat), Mar Sifre (Montserrat), Toni Delgado (Esports), Andreu Asensio (suplements i *branded content*) i Júlia Estivill (xarxes)
Dept. de Producció gràfica: Susana Dicenta
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri

Premi Tassis Torrent de Comunicació 2011

Editor-Administrador: David Centol i Lozano
Director Editorial: Arnau Nadeu
Director General: Marcelo Villanueva
Coordinadora de Producció gràfica: Marga Moreno
Controller: Mauro Favieri
Webs temàtics: Pere Giménez i Quim Miró

grup comunicació 21 www.liniaxarxa.cat

Els semàfors

Mercat Dominical

El Mercat Dominical del Llibre de Sant Antoni es va acomiadar del 2022 celebrant el seu 85è aniversari amb una exposició. La mostra homenatjava les persones que han fet possible el mercat i que l'han visitat al llarg de tots aquests anys.

pàgina 11

Forn Sarret

El Forn Sarret del carrer Girona celebra aquest 2023 el seu 125è aniversari. Aquesta fleca de la Dreta de l'Eixample, fundada el 1898, continua elaborant el pa de manera tradicional i manté l'estètica modernista del seu local original.

pàgina 14

Ajuntament

Les famílies de l'Escola Gaia veuen amb preocupació com les obres del seu futur centre encara no s'han licitat. L'escola està ubicada temporalment al Consell de Cent, a prop d'una teulada d'amiant, i ha d'anar a l'antiga fàbrica de paraigües.

pàgina 15

El + llegit

líniaeixample.cat

- 1 *Collboni podria guanyar les eleccions municipals amb nou regidors*
- 2 *Vist per sentència el primer judici a un veí de la Casa Orsola*
- 3 *ERC denuncia que més de 230.000 estrangers no podran votar a les municipals*
- 4 *Un gran pacte per impulsar l'alimentació saludable*
- 5 *Barcelona Comerç premia els millors establiments*

Safata d'entrada

Entre dos mons

per Francesc Reina

Ahores d'ara, acceptar que les coses s'expliquen segons el moment de qui ho fa no ens hauria de sorprendre. Si ens fixem bé, en qualsevol història que indaguem es pot intuir que practiquem una mena de pacte de credulitat, un mecanisme pel qual s'accepta el que escoltem; així passa al teatre de la vida, on tota ficció mai és falsa. Si poguéssim esbrinar on és l'enginy, descobriríem l'espectacle des d'un altre angle i, potser, entendríem millor per a què serveixen les il·lusions, igual que alguns (sobretot poderosos) es van inventar la religió. Semblaria que ens va bé deixar-nos enganyar, per la raó que sigui; però tot és com és, segons els ulls amb què mirem. Es tracta de la voluntat de creure, un exercici al qual es dedica esforç i diners.

Hi va haver un temps, que encara persisteix, en què l'aristocràcia i després la burgesia van imposar una forma de convivència basada en la pulcritud. Tot havia d'estar net, impol·lut: les criades i els servents treballaven amb afany a netejar terres, sostres, jardins i objectes per enlluernar els convidats. Calia treure tot allò brut, apartar-lo, rebutjar-lo. Aquesta obsccació va traspasar el món de les coses per traslladar-se al de les persones. En aquesta carrega imparabile, al principi van ser els captaires, els "empestats", però també van caure des de les seves mirades els jornalers, les dependents, els obrers, els migrants, i així els van anar ubicant en zones apartades on la

pulcritud no es pogués tacar. Males herbes.

De tots els problemes que els humans creem constantment, és al subsol on es dona la tasca d'integrar tot el que és a baix per permetre que visqui tot el que és a dalt; es diu rizosfera. Quan l'entorn ofega, a la foscor de la terra es convoca un inici irrevocable per dignificar el que viu a les arrels, les coses més ignorades, aquelles que no surten a la televisió i que sembla que no existeixin.

La vida és indefinible, tot i que segueix patint danys irreparables. Donar-li un cop de mà té a veure amb el llapis del temps, com diu Joaquín Araújo, una fàbrica de claredat que pot incomodar certs sectors. Sobrevivim a l'asfalt: ens van enterrar la terra, la que ens va fer créixer, ens maten la frescor, l'aire, el menjar, i la calma, la suor de la nostra gent gran i la condemna dels nostres fills; van separar el que ens van dir que era lleig... Malgrat tot, hi ha qui persisteix a alliberar les plantes del mur de les voreres que ens emmordassen, segellades sense que hi pugui drenar l'aire, aquelles que busquen llum entre les esquerdes dels carrers, als marges de les riberes i a les vies del tren. Malves, dents de lleó o roselles, ama-

gades, treballant cicatrius on les ferides demanen consell abans de tancar-se. Una bellesa humil i proscrita. Es van entossudir a clavar-nos la idea que només és bell el que ells consideren com a tal. Però sorgeix aquesta resistència passiva als enderrocs, als descampats, als polígons, als petits parcs que són, a la fi, racons de pau, espais de creativitat, llocs de trobada, corredors ecològics, medicina que no necessita ser polida com els camps de golf, que no precisa retallar les seves herbes, que no requereix tanta aigua malbaratada... Igual que van fer amb els nostres discapacitats, amagats a les cases sense sortir al carrer perquè ningú els veiés. Tot i això, es van inventar el dia de la "bandereta".

El futur és ple de por. Ara està passant amb les generacions més joves, a les quals s'escolta molt poc, perquè tenen molts buits heretats, perquè segueixen sense una formació professional decent. Els éssers vius estem connectats en una xarxa de dependències mútues, per més que ens ho vulguin amagar. Ignorar-ho no ens fa més humils, sinó que ens empeny a tractar-nos sense respecte; és l'arrogància dels incultes, una història escrita al carrer.

Línia Eixample no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

#CopALaDemocràcia

#VagaEducació

#AnyDeMunicipals

@GPursals: La diferència amb l'assalt del Capitoli és que al Brasil han assaltat els poders legislatiu, executiu i judicial. Han anat molt més lluny que els pro-Trump.

@agenciaacn: Cambray recrimina a US-TEC que "no s'entén" la nova vaga [prevista per al 25 i el 26 de gener] i assegura que s'està a punt de signar un nou acord.

@nuriaorrg: Enquesta del @diariARA: @jaumecollboni s'avança en una ajustada cursa per Barcelona. Colau, @xaviertrias i @ernestmaragall, triple empat en segona posició.

Next Generation, cop a cop

per David Fernández

«Tu el que vols és que et digui que tenim una solució per continuar vivint tal com estem. I això és impossible»
Yayo Herrero

Retaule d'hivern llarg i perpetu, ahir les dades més recents escopien que tot va igual perquè tot continua anant a pitjor. Les xifres detallaven, sense solució de continuïtat, que un cop més i encara (i els que vindran) tornava a pujar el preu dels lloguers a Barcelona fins a límits de rècord. La mitjana ja s'enfila a 1.066 euros mensuals. Un 14% més que fa un any. *Aquí no hay quién viva*. En paral·lel, com a metàfora dràstica, aquests mateixos dies s'està debatent, amb l'habitual estira-i-arronsa patronal, sobre si el salari mínim ha de pujar uns pocs euros –1.034 o 1.084– per actualitzar-lo, a la baixa, al preu real, inflat i inflacionat de la vida quotidiana. Facin sumes i restes –sobretot restes– i combinin-ho amb les dades oficials municipals del passat febrer: «El 2020, més d'un terç de les persones assalariades residents a Barcelona (34,8%) va rebre com a màxim uns ingressos salarials de 1.000 euros nets al mes. El percentatge va augmentar prop d'onze punts en relació amb el 2019 i seguia sent més elevat en el cas del col·lectiu femení (36,8%). Entre els menors de 30 anys es va enfil·lar al 57%». És a dir, que un terç dels barcelonins i barcelonines cobren tant (poc), o menys encara, com el que costa llogar, de mitjana, un sostre. Entre ells, sis de cada 10 joves. Quatre de cada 10 dones. I la majoria de persones migrades. Són la *next generation*.

Vides de saldo en el mercat immobiliari de Calaf, la qüestió és tan neuràlgica com dramàtica. Mosques de política pública contra els greixats canons de l'especulació. La conseqüència salvatge, un any més i d'una dècada sencera ençà, és que Catalunya torna a encapçalar el trist rànquing de la gota malaia diària de desnonaments, a raó de 20 per dia. El tercer trimestre de 2022 s'han produït 1.724 desnonaments, dels quals 1.197 –el 70%– són per impossibilitat d'afrontar el lloguer. Atès que la setmana s'ha posat negra toga al més alt tribunal, caldrà recordar que els que també haurien de garantir el dret fonamental constitucional a l'habitatge garanteixen cada dia, amb esma i esforç, que sigui inconstitucional per a milers de persones. Sense oblidar que la llei que desnona no la redacten ni jutges ni *polís*, sinó el poder polític i les seves servituds. Tot plegat salpebrat, metastasi urbana

del capitalisme global que assalta les ciutats, amb el fet que fa temps que vivim sota una combinació dissortada de capitalisme d'exclusió i de capitalisme rendista. Cada cop sobra més gent i, per al 'mercat' de treball i per al 'mercat' del lloguer, gairebé ja sobra una generació sencera a qui els estem deixant un futur negre i un present fosc. La *next generation*.

Cop rere cop, urpada a urpada, la darrera dècada funesta ha enviat una generació sencera a la precarietat a perpetuïtat, al *no future* més punk i a un mercat laboral carronyaire. Les dades del darrer informe d'Oxfam –*La maledicció de l'eterna joventut*, del novembre passat– acrediten, al detall i a l'engròs, la ferida i les cicatrius: un de cada tres joves en risc d'exclusió, una renda mitjana estancada des de 2009 i una davallada del 50% en l'accés a l'habitatge en menys de 15 anys. Va per barris, com sempre. La paradoxa, insostenible per molt de temps més i que cova en el seu si la seva pròpia implosió i dissolució, és que els

La darrera dècada funesta ha enviat una generació sencera a la precarietat a perpetuïtat

més precaris, redistribució a la inversa i cap amunt, són els que nodreixen els comptes dels que no ho són fa molt. El capitalisme rendista ja és això, quan avui la transferència de renda de dalt a baix no es fa, deminònicament, per l'explotació en el treball, sinó a través del lloguer o de la compra d'habitatge. La lluita de classes es disputa a la llar i el dilema central ja no seria només la vella explotació –que també, i qui no ho cregui que ho preguntu a *riders*, *riggers* i *kellys*–, sinó com es foragita cada cop més gent de la possibilitat d'una vida digna i com s'espren, cada cop més, més famílies en el rebut mensual de poder sobreviure. I els seus fills i filles són, ja, la *next generation*.

Amb aquest rerefons, amb escenari d'incendi de fractura generacional, recordo una de les pitjors declaracions de l'incontinent Josep Borrell –de la llarga llista que acrediten la seva funesta i cínica trajectòria. Aquella on en to milhomes s'encarava vergonyosament als joves que demanaven una acció urgent pel canvi climàtic. Ho va dir així: «*Que els joves tenguin una aposta decidida pel canvi climàtic, això que*

es pot anomenar "síndrome Greta", permeti'm que en dubti, perquè està molt bé sortir a manifestar-se pel canvi climàtic fins que no et demanin que contribueixis a pagar-ho». I afegia: «*M'agradaria saber si els joves que surten a manifestar-se als carrers de Berlín estan disposats a rebaixar el seu nivell de vida per compensar els minaires polonesos, que si lluitem contra el canvi climàtic de veritat es quedaran sense feina i s'hauran de subvencionar»*. De la bestiesa se'n va desdir l'endemà. De l'evidència que els joves, la *next generation*, ja ho estan pagant amb escreix, no. De que estan tan preocupats pel futur com, sobretot, pel present, tampoc. Un galtes de *old generation*.

Quan algunes veus sistèmiques –ull viu, que ho fan per justificar la despesa militar que ha batut màxims històrics enguany– sostenen que el nostre model de vida està avui en perill, potser parlen només per ells, pel seu nivell de vida i per la seva generació. I per la liquidadora nord-sud de la desigualtat global. Viuen el miratge que tot continuarà igual. Contra els llops esteparis, però, queden els mistos en el forat negre on ens han capficat. Són possibles els lloguers mensuals de 350 o 500 euros al mes a la ciutat que fa molt que ja no és la dels prodigis? Sí, sí que són possibles. El cooperativisme d'habitatge en cessió d'ús, que aquest novembre ha fet cimera i trobada, fa temps que, picant pedra i pis a pis, ho està aconseguint. Pis a pis i porta a porta, com la cooperativa Llars Familiars, que, en plena campanya de micromecenatge on encara podeu contribuir solidàriament, s'entestà a garantir lloguers sostenibles, cooperatius i justos a Reus d'entre 150 i 350 euros al mes. La democràcia sempre va néixer per baix. A la *next generation* també li rebrotarà des dels marges, l'acció comunitària, les vies cooperatives i les xarxes compartides. Prou que ho saben.

Salvem la ciutat per a la democràcia, deia el lema de l'exposició que aquesta tardor es podia veure a Ca l'Ardiaca amb motiu del 50è aniversari de la FAVB, la Federació d'Associacions Veïnals de Barcelona. El passat no tan llunyà com a programa de futur pròxim. I d'estricta present. *Salvem la ciutat per a la democràcia*. És a dir, per a la joventut i per als que vindran. *Next generation, next revolution?* Diria que tant de bo. Sospito que és l'únic que estan covant. Constató que és l'única opció que els deixen. Quan el que és necessari és impossible, escrivia Jesús Ibáñez, és quan cal canviar les regles del joc –abans que no hi hagi ni regles, ni joc ni res.

Les millors perles

Els Reis d'Orient van fer tard a Torelló (Osona). El motiu? Hi havien d'arribar amb Rodalies, el mateix servei que fa que milers de catalans arribin tard a la feina cada dia. Aquí no hi ha màgia que valgui. Ho ha explicat el periodista Albert Prat.

Envien a presó dues dones per haver-se dedicat a **trotssejar cadàvers i a vendre'n les diverses parts. Ha passat als Estats Units, on les artífexs d'aquesta macabra pràctica eren l'exdirectora d'una funerària i la seva mare.**

Un forn de pa s'ha fet viral a les xarxes per la seva llista de preus. Una barra de pa, 1 euro. Dues barres, 2 euros. I no us ho creureu: tres barres, 3 euros. La llista continua així fins a nou. Els usuaris es pregunten quant deuen costar deu barres.

Un crim acaba amb la vida de quatre estudiants a la **Universitat d'Idaho, als Estats Units. Després de les primeres investigacions, troben el principal sospitós. Paradoxalment, es tracta d'un criminòleg.**

Pere Francesch/ACN

LA FOTO

El món no s'atura, nosaltres tampoc.

sempre
endavant

Cada dia decidim el
nostre futur. El d'un
país més lliure, més just,
més verd i més pròsper.
Un país on ningú no es
quedi enrere.

Mirada pròpia

Only good news

per Víctor Porres

Foto: Pexels

Enviar Walter Matthau a la banqueta i que comenci a escalfar per la banda Matthew McConaughey, però, compte, el d'abans de *True detective*. S'ha acabat el mal humor i el pessimisme. Visca l'eufòria, però no la conduïda per TV3, sinó aquella exultació *outdoor* que portava els *hippies* amb DO Califòrnia a agafar-se de la mà i baixar muntanya avall fent saltirons i saludant el sol. Aquest és el meu propòsit per a l'any nou, que ja està a la cantonada murmurant amb to desafiant "a qui no vol brou, tassa plena".

Portem un 2022 molt tòxic, ple de desgràcies, mal ambient i crispació. I, si no, pregunteu-ho a Matías Prats, que fins i tot està perdent l'efecte *Kame Hame Ha* dels seus acudits davant el pèrfid atac de les notícies escabroses. Per això, cal fer la volta al mitjà i omplir el mig got buit encara que sigui amb la limitada efervescència de l'esperança o amb un raig d'inconsciència.

Fora les males notícies sobre guerres, pandèmies, torsos trobats al contenidor, divorcis de famosos o segrests de lloros. A partir d'ara, només *good news*, que, malgrat que costi de creure, n'hi ha si ets capaç d'abstraure't del bombardeig informatiu i passar el sedàs a la recerca d'un bri lluent de bon rotllo entre tanta notícia fangosa.

D'acord, fa basarda veure que el Tricicle s'acomia-da, que Serrat plega i que Rosa Díez torna, però hi ha llum al final de túnel i no és el centelleig de Snoop Dogg fumant-se un porro. Hi ha molts exemples que demostren que –ara sí– tot anirà bé, però, per no provocar una sobredosi d'endorfines, només n'anomenaré tres de molt recents: 1) un fàrmac contra el càncer de pàncrees creat a casa nostra –el medicament, no la malaltia– aconseguix frenar tumors avançats; 2) un grup de científics nord-americans han aconseguit produir una fusió nuclear capaç de generar energia neta, barata i potencialment inesgotable; i 3) l'Àrea Metropolitana de Barcelona invertirà 50.000 euros per ensenyar adults a anar en bicicleta. Ho veieu? No era tan difícil!

He buscat a AliExpress un aparell amplificador de bones notícies, però es veu que encara no l'han inventat, així que haurem de seguir fent la recerca en mode ma-

nual. O potser la solució no és discriminar allò que et posa de mala lluna, sinó intentar ser immune a base de rebre males vibracions fins que al teu cos li rellisqui. Si, als països nòrdics, els pares deixen els seus bebès fent la migdiada al carrer a -10 o a -15 graus perquè s'acostumin a dormir en qualsevol entorn i evitar que es contagiïn dels refredats d'altres nens, també podríem passar-nos el dia llegint OK Diario, veient Trece TV i escoltant la COPE per enfortir el nostre sistema immunitari independentment de si la cosa està realment fatal o no. *iNo hay dolor!*

Sempre he admirat aquell senyor assegut sota un para-sol enmig del caos que sortia a la portada del disc *Crisis? What Crisis?* de Supertramp. Potser el món s'enfonsa, però ser feliç és una actitud. Per favor, permeteu-me ser un Sim gaudint d'un còctel dins del jacuzzi encara que a la cuina hi hagi una plaga de mosques sobrevolant caixes de pizza mig plenes i l'autobús que porta a la feina estigui a punt de marxar.

Qui practica a la perfecció l'art de l'abstracció és Elon Musk: si uns periodistes parlen malament d'ell a Twitter, bloqueja els seus comptes encara que treballin a The New York Times, a The Washington Post o a la CNN i, morta la cuca, mort el verí. Això és tan arriscat com si, posats a imaginar ingerències, uns jutges pretenguessin derogar una llei abans que s'hagi aprovat. O que un inspector de treball posi una multa per sexista a un forner per penjar un anunci laboral demanant un mestre pastisser i dependents.

El meu desig és que aquest Nadal no siguem el Grinch enfadat amb el món, ni comencem l'any com Michael Douglas acaba a *Un dia de furia*. És millor que –malgrat el mal temps– rememorem aquella mítica escena de la pel·lícula *Avanti!* en la qual els dos protagonistes es relaxen banyant-se despulats a la mateixa platja que ho feien els seus respectius pare i mare, sense que els afecti el cúmul de despropòsits que han patit des que han arribat a l'hotel. En aquell precís moment és quan preguntes que el pobre Jack Lemmon sigui afortunat almenys per un breu instant, sense que cap Walter Matthau li faci la guitza.

“

Cal fer la volta al mitjà i omplir el mig got buit encara que sigui amb la limitada efervescència de l'esperança o amb un raig d'inconsciència. A partir d'ara, només 'good news', que, malgrat que costi de creure, n'hi ha si ets capaç d'abstraure't del bombardeig informatiu

”

Flaixos

@PunsodaRicart: Carta als Reis de la puça: un ió-íó, veure la neu i un quadern de mandales. Espero que en 15 anys quedin *amish* perquè socialitzi amb els seus semblants.

@massanagraire: Vergonya que els primers nens de l'any a Catalunya es diguin Zakaria i Dayla Mia i no noms típicament catalans com Heura, Far, Capvespre o Sàlvia.

@MainatJM: Un nen obre un armari el 22 de desembre i el troba ple de regals i joguines. Molt excitat crida: "Papa, papa! El Tió s'ha cagat a l'armari!" (Història verídica).

Conversa amb Jaume Collboni: el 16 de gener a Espai Línia

L'àrea metropolitana barcelonina és una realitat menystinguda informativament com a entitat geogràfica, política i social, i el diari metropolità *Línia* vol contribuir a fer-la visible, a més d'enfortir el sentiment de pertinença a aquesta gran comunitat.

És per això que, sumant esforços amb Espai Línia, el diari del Grup Comunicació 21 impulsa un cicle de conferències que, amb el títol de *La ciutat metropolitana: progrés i futur*, pretén ser un espai per a la conversa metropolitana serena i responsable. Un marc de diàleg constant i constructiu que contribueixi a combatre l'excepcionalitat que suposa l'abandonament informatiu d'una realitat tangible com la metròpoli barcelonina.

És en aquest context que s'emmarca la conversa amb el primer tinent d'alcaldia de Barcelona, Jaume Collboni, que tindrà lloc dilluns 16 de gener a les 18:00h a Espai Línia (**carrer Girona 52, Barcelona**). L'entrada és lliure i oberta a qualsevol persona que estigui interessada en el debat metropolità, i hi haurà torn de pre-

Jaume Collboni, en una imatge d'arxiu. Foto: Línia

gües al final. La conferència serà en format conversa amb un periodista del diari *Línia* i versarà sobre els principals reptes que afronta el territori, vistos, en aquest cas, des de la identitat local de la capital barcelonina, però amb el prisma global de l'àrea metropolitana.

El cicle de conferències continuarà amb l'alcalde de Cornellà i vicepresident executiu de l'AMB, Antonio Balmón, dimecres 18 de gener, i l'alcalde de Badalona, Rubén Guijarro, dijous 26 de gener.

UN ESPAI OBERT A TOTHOM

► Espai Línia és el primer centre de comunicació de proximitat. El local, de 368 metres quadrats, està obert a tothom. A més d'exposicions de gran format, acull conferències i debats, i posa a disposició d'entitats i d'organitzacions, gratuïtament, una sala de conferències perfectament equipada.

Turisme i barris, amb Xavier Marcé

Els reptes del turisme de proximitat o, en dues paraules, turisme i barris. Aquest serà l'eix de la conversa amb Xavier Marcé que tindrà lloc dimarts 17 de gener a les 18:30h a Espai Línia (**carrer Girona 52, Barcelona**). L'entrada és lliure i oberta a qualsevol persona que estigui interessada en el debat turístic, i hi haurà torn obert de preguntes al final.

La conferència serà en format conversa amb un periodista del diari *Línia* i versarà sobre els principals reptes del turisme de proximitat, vistos,

en aquest cas, des de l'òptica del regidor de Turisme i Indústries Creatives de l'Ajuntament de Barcelona.

A mitjans de desembre es feia públic que Barcelona rebrà més de 40 milions d'euros d'Europa per descentralitzar el turisme, amb la idea que el turisme que rep la ciutat també es desplaci als barris on normalment no ho fa tant, explicava Marcé aleshores. Davant d'aquesta oportunitat, doncs, conversarem amb el regidor per conèixer més a fons els plans de futur del consistori en aquest àmbit.

Xavier Marcé, en una imatge d'arxiu. Foto: Línia

territori línia

36 municipis
metropolitans

periodisme de proximitat

línia

liniatarxa.cat grup comunicació21 el diari metropolità

Els veïns d'una desena de comunitats, segons avança Betevé, reclamen la retirada de la coberta d'amiant que cobreix l'interior d'illa entre els carrers Aragó, Consell de Cent, Calàbria i Viladomat pel mal estat de la uralita.

Continua la batalla immobiliària

» La Casa Orsola ha viscut dos nous episodis del seu conflicte, entre ells, el primer judici a un veí
 » L'Ajuntament ha multat tres promocions per no complir la reserva del 30% d'habitatge social

HABITATGE ▶ Els darrers dies de l'any 2022 van estar marcats pels debats sobre habitatge que viu el districte. I és que el Sindicat de Llogaters, juntament amb representants de la Casa Orsola i de la Xarxa d'Habitatge de l'Esquerra de l'Eixample, es van reunir amb els grups parlamentaris del PSC, ERC, ECP i la CUP, el 22 de desembre, per abordar el conflicte que es viu en aquest edifici del barri. L'altra qüestió d'actualitat va ser les multes que va anunciar l'Ajuntament que interposava a tres promocions de l'Eixample per no respectar la quota d'habitatge social. Uns dies més tard, el 2023 acabat d'estrenar tampoc donava treva, ja que dilluns es va fer el primer judici a un veí de la mateixa Casa Orsola.

Així doncs, d'una banda, el cas de la Casa Orsola ha viscut dos nous capítols del seu serial. El més recent, el judici a en Josep, veí de la finca que fa 20 anys

que hi viu i que se'l jutja per incompliment de contracte arran de la denúncia de la propietat, el fons Lioness Inversions, per a desnonar-lo després que no acceptés un nou contracte amb un augment del lloguer. En Josep va demanar un procés de mediació per poder-se quedar a viure a la finca. El judici va quedar vist per sentència i resta a l'espera de saber-se el veredict.

Sobre tot aquest conflicte se'n va parlar a finals d'any a la reunió del Sindicat de Llogaters i els veïns afectats amb el PSC, ERC, ECP i la CUP. En aquesta reunió, sindicat i veïns van fer arribar una proposta als partits polítics perquè signessin una carta demanant a la propietat que s'assegui a negociar. Carta que finalment es va fer pública, però que de moment no ha servit perquè la propietat negociï. Cal recordar que la finca és del fons Lioness Inversions, que vol apujar el lloguer a

Un moment de la visita dels afectats de Casa Orsola al Parlament del 22 de desembre. Foto: Twitter (@XHabitatgeEE)

tots els veïns de l'edifici i que, tal com denuncien els afectats, descarta oferir lloguers socials.

Pel que fa a les multes de l'Ajuntament a tres empreses que tiren endavant promocions immobiliàries a l'Eixample, les sancions arriben per l'incompliment de la reserva del 30% d'habitatge amb protecció oficial en noves

promocions i grans rehabilitacions. Es tracta de tres grans rehabilitacions als carrers de Comte Borrell, Muntaner i Castillejos. Els promotors van amagar que es tractava d'una gran reforma per evitar demanar la llicència i tenir l'obligació de cedir el 30% dels pisos per a protecció oficial.

Amb tot, les multes a les pro-

mocions, que havien de fer 12, 15 i 13 pisos socials respectivament, poden rondar entre els 400.000 i els 600.000 euros cadascuna, i una segona sanció d'inhabilitació per participar en promocions a Barcelona durant un període d'un a tres anys. Segons el consistori, són multes exemplars per evitar que es torni a repetir.

amic ficcions

L'AVENTURA DE CREAR HISTÒRIES

15a EDICIÓ

FEM DE L'ESCRITURA UN JOC...

Si ets alumne de 3r o 4t d'ESO, Batx. o CFGM.
Inscriu-te fins al 31 de gener de 2023 a:

www.amicficcions.cat

Participa i guanya!

PlayStations

iPhones

iPads
Llibre electrònic

Auriculars
sense fils

Organitza:

associació
amicant
d'informació
i comunicació

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Amb la col·laboració de:

CONSELLERIA
DE CULTURA
I TURISME

UNIVERSITAT DE VALÈNCIA
DEPARTAMENT D'INFORMACIÓ
I RELACIÓ PÚBLICA

GENERALITAT
VALENCIANA
2023
LWU

EDITORIAL BARCINO

FUNDACIÓ CARULLA

El Mercat Dominical ja té 85 anys

» El mercat del llibre va celebrar a finals d'any la fita amb un homenatge a tothom qui l'ha fet possible
 » Aquest espai és un emblema de Sant Antoni i un dels més grans d'Europa en la seva especialitat

COMMEMORACIÓ ▶ El Mercat Dominical del Llibre de Barcelona va celebrar els 85 anys a la ciutat a finals de desembre amb una exposició que homenatjava totes les persones que l'han visitat i que l'han fet possible. També per posar en valor aquest espai històric i la tasca cultural i de recuperació que duen a terme els llibreters. La mostra es va poder visitar del 20 -dia en què es va inaugurar- al 24 de desembre a la marquesina del carrer Comte d'Urgell, quan coincidia amb la versió nadalenca del mercat.

Així doncs, l'exposició es va plantejar com un recorregut a través de cinc espais temàtics: *Els orígens*, on s'explicava l'inici als Encants, el trasllat a l'avinguda del Paral·lel i la instal·lació definitiva sota la marquesina del Mercat de Sant Antoni. El segon espai temàtic era la *Consolidació d'una tradició*, on es podia veure com la recerca de tota mena de troballes

porta a molta gent a voltar pel mercat els diumenges per trobar, per exemple, llibres prohibits per la dictadura franquista.

La tercera temàtica que tractava la mostra del Mercat era la dedicada als llibres i la cultura popular. I és que al llarg de la seva història l'equipament ha acollit el món del col·leccionisme en diverses especialitats.

La penúltima temàtica que hi havia a l'exposició és la que estava dedicada als paradistes. Actualment, n'hi ha 74, però han estat molts més els que han treballat per la cultura al Mercat Dominical al llarg de la seva història. Amb aquest espai, el mercat va fer-los un homenatge fotogràfic per recordar-los.

I el darrer plafó de l'exposició era el dedicat al món de la cultura. I és que escriptors, periodistes i artistes visiten el mercat regularment i alguns han volgut reflectir el seu testimoni en les seves obres.

El Mercat Dominical de Llibres amb l'exposició que commemora els 85 anys al fons de la imatge. Foto: Ajuntament

UN EMBLEMA HISTÒRIC

El naixement del mercat es remunta a la Guerra Civil, el 1937. La presidenta del Mercat, Fuentesa Garcia, explica que llavors es venien segells, monedes o llibres -avui encara s'hi poden tro-

bar aquests productes-, mentre que ara els llibres són l'estrella.

Per la seva història i particularitat s'ha convertit en un mercat molt especial perquè s'hi poden trobar autèntics tresors, com ara diaris que parlen de les

Olimpiades del 92, llibres que ja no es troben enlloc o un ambient familiar únic. A més, tal com expliquen des del Mercat és el més gran d'Europa en el seu àmbit. Així doncs, trepitjar-lo és una experiència gairebé única.

**Dilluns 16 de gener
a les 18:00 h**

Organitza:

Conversa amb
Jaume Collboni
1r Tinent d'Alcaldia de Barcelona

**La ciutat
metropolitana:
progrés i futur**

Hi haurà torn obert de preguntes

La Casa
dels **Barris**

espai línia

Entrada lliure

Girona, 52
Dreta de l'Eixample

Des de Sant Adrià de Besòs només són vint minuts. Des de Cornellà, Santa Coloma o l'Hospitalet de Llobregat, una mica més de trenta. Des de Badalona no arriba a la mitja hora. Des del centre de Sant Boi en són una mica més de 35. El temps de recorregut en transport públic que hi ha entre aquestes ciutats metropolitanes i el Palau de la Generalitat, situat a la plaça de Sant Jaume de Barcelona, no és gaire gran. És menys que el que cada dia triguen moltes persones del territori metropolità a arribar a la seva feina. Malgrat això, la distància no només és física. Com en el cas de la que hi ha entre els pobles i ciutats de la corona metropolitana i el centre del poder a Catalunya, pot ser mental –fins i tot espiritual– i enorme.

Se l'ha anomenat de moltes maneres: la perifèria, el pati del darrere, l'extraradi... Els municipis de la metròpoli sovint es queixen perquè des de la Generalitat no se'ls té prou en compte. "Els polítics juguen a l'hula-hoop amb el cinturó roig", afirma l'escriptor de Sant Adrià de Besòs Javier Pérez Andújar. Amb tot, cal preguntar-se si els municipis de la primera corona metropolitana estan infrarepresentats al poder del país. Al diari *Línia* hem fet una exhaustiva investigació de l'origen de tots els alts càrrecs –en conselleries, secretaries i direccions generals– que actualment hi ha a la Generalitat i de tots els homes i dones que han ocupat la presidència i les conselleries d'ençà que es va restablir la democràcia. Una vegada analitzats més de 420 perfils polítics, aquesta és la situació.

INFRA REPRESENTACIÓ?

Dels 270 actuals alts càrrecs de la Generalitat, al voltant del 60% han nascut o tenen vinculació amb el territori que queda més enllà de la capital catalana i de la primera corona metropolitana, és a dir, la resta del país que no forma part administrativament de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB). Així mateix, les persones directament vinculades a alguns dels municipis metropolitans que així ho especifiquin en les biografies que la Generalitat fa públiques quan es nomena un nou alt càrrec són molt poques. Parlem de no més d'una vintena de polítics, com Myriam Moysset, la directora de l'Agència de Qualitat i Avaluació Sanitàries de Catalunya, que tot i néixer al Baix Empordà fa més d'una dècada que viu a Viladecans, on ha estat regidora d'ERC. També en són exemples el director de l'Agència Catalana de Notícies, Iu Forn, que va néixer a Badalona, o la cap del Gabinet del conseller d'Educació, Gemma Español, que milita a ERC i que en la seva biografia afirma que ha viscut "entre els barris de Singuerlín, Cementiri Vell i Centre" de Santa Coloma.

La resta d'alts càrrecs estan vinculats o diuen que han nas-

Pocs alts càrrecs metropolitans han pujat per aquestes escales del Palau de la Generalitat. Foto: Generalitat

Perifèrics a la Generalitat?

Analitzem més de 270 alts càrrecs de l'actual Govern de la Generalitat i els 160 consellers i conselleres que han passat per la institució des del restabliment de la democràcia per determinar si la primera corona metropolitana ha estat històricament infrarepresentada en el centre del poder de Catalunya.

cut a Barcelona. Es produeix, per tant, una situació anòmala en la qual la capital catalana i tots els territoris que no formen part de l'Àrea Metropolitana de Barcelona acumulen més del 90% dels alts càrrecs. Tanmateix, a la perifèria metropolitana hi viuen dos de cada 10 habitants de Catalunya, i estem parlant de càrrecs que normalment es posen a dit i que, segons dades públiques, cobren uns 80.000 euros anuals de mitjana.

Aquesta tendència encara és més clara si tenim en compte l'origen històric dels consellers. Dels 160 que han passat per la Generalitat des del 1977 amb el Govern de Josep Tarradellas, 54 eren o són de Barcelona, 94 de la resta de Catalunya i només 12 de la primera corona metropolitana. N'és exemple d'aquests darrers Carme Figueras, que va ser consellera de Benestar i Família durant mig any el 2006 i que havia estat regidora a Molins de Rei du-

rant 20 anys; Meritxell Borràs, que va ocupar dues conselleries entre el 2015 i el 2017 i que va ser regidora a l'Hospitalet durant quasi dues dècades; Francesc Baltasar, que va ser conseller de Medi Ambient entre el 2006 i el 2019 i que abans havia estat alcalde de Sant Feliu de Llobregat; o Oriol Junqueras, que previ pas pel Govern de la Generalitat va ser alcalde de Sant Vicenç dels Horts. Alhora, la gran majoria de consellers de la perifèria metropoli-

tana ho van ser durant els mandats de Pasqual Maragall i José Montilla, ambdós del PSC.

Finalment, si a les dades ens referim, cal remarcar que en l'àmbit de les conselleries, l'actual executiu d'ERC no té cap persona nascuda al cinturó metropolità.

OBLIDATS?

Tenint en compte aquestes xifres, seria molt fàcil inferir que la Generalitat té oblidats els municipis de la corona metropolitana. Mal-

President metropolità

● Tot just despuntaven els primers rajos de sol quan José Montilla va veure per primera vegada Barcelona. Havia viatjat amb el seu pare des de la regió de Córdoba amb autocar. Tot i que els anys 70 la majoria de persones andaluses que decidien establir-se a Catalunya viatjaven en tren, els dos Montilla van preferir venir per carretera. “No hi havia les autopistes que hi ha avui i va ser un viatge llarg”, explicava l'expresident en una entrevista a *Línia*. José Montilla tenia aleshores 16 anys i no es podia arribar a imaginar que algun dia ocuparia la

vertir en alcalde de Cornellà, però seria l'any 2006 quan ocuparia el càrrec de més responsabilitat de la seva carrera. “No hi ha res més important que presidir el teu país, però si parlem de satisfacció, em quedo amb l'alcaldia”, confessa ara Montilla.

Que aquell noi andalús que amb 16 anys va marxar del seu poble cap a Catalunya arribés anys després a la Generalitat no va agradar a tothom. Aquest és un comentari que es pot trobar en un diari generalista d'aleshores i que deia el següent: “Ja hem vist, a còpia d'anys, les polítiques d'a-

Montilla reconeix que presidir el país va ser el més important de la seva carrera, però pel que fa a la satisfacció prefereix l'etapa com a alcalde de Cornellà

cúspide del poder de Catalunya. Amb el seu pare es van instal·lar a les Planes de Sant Joan Despí, molt a prop del barri del Padró, on vivia una germana de l'àvia del jove. Diu que estava il·lusionat amb el canvi de vida perquè pensava que li podria donar oportunitats laborals. Treballava al matí i estudiava a les nits, i encara tenia temps de participar en grups clandestins d'extrema esquerra que va abandonar abans de la mort de Franco per afiliar-se al PSUC.

Va casar-se i, com que ella era de Cornellà, se'n va anar a viure en aquesta ciutat metropolitana. Era l'any 79 i Montilla era regidor del poble del costat, Sant Just. El 85 es va con-

questa *xusma* als pobles del Baix Llobregat i del Barcelonès; una veritable croada per arraconar els vestigis de cultura pròpia”. Malgrat els atacs, quan recorda el seu pas per la Generalitat, Montilla hi treu ferró. “Eren crítiques d'un sector de la població catalana que existia i que continua existint, però en termes generals em vaig sentir molt estimat”.

Més d'una dècada després de ser president, Montilla reconeix que li agrada caminar. Sobretot per Collserola a primera hora del matí. Potser busca tornar al record de l'albada que va veure en arribar a Barcelona. Ell és l'exemple que demostra que la Generalitat també la pot coronar la metròpoli.

grat això, el sociòleg i ara alt càrrec del Govern Xavier Godàs es resisteix a assumir aquesta tesi. “En el meu cas, veig com des de Drets Socials el territori metropolità és una prioritat”, afirma. A més, Godàs considera que algú que no té vinculació amb aquest territori pot entendre les seves necessitats i l'anomenat “fet metropolità”. Es tracta d'aquells elements que històricament han definit la rodalia de Barcelona, com per exemple la concentració de barris empobrits o els alts nivells de migració. “Actualment, el que definia l'àrea metropolitana de Barcelona com un fet singular també ho trobem en altres territoris que tenen problemàtiques semblants, com alguns barris de Girona, de Manresa o del Maresme”, diu per afegir que potser caldria més aviat parlar de “regió metropolitana”. Amb aquest concepte, Godàs fa referència al gran territori que agrupa cinc milions d'habitants i que supera els límits de l'AMB per englobar 160 dels 947 municipis que té Catalunya.

Per la seva banda, el que va ser regidor de Badalona amb Convergència i Unió i secretari general de Territori i Sostenibilitat entre el 2016 i el 2021, Ferran Falcó, tampoc considera que

la Generalitat tingui oblidada la metròpoli. “El pressupost de salut o d'educació depèn del tot de la Generalitat, i jo no veig que hi hagi una infrarepresentació”, diu. “A més, el 51% del pressupost de transport del territori depèn de la Generalitat”, afegeix. Dit això, Falcó considera que la metròpoli s'ha sentit menystinguda per dos motius. “És probable que la Generalitat no hagi sabut explicar a la població de l'àmbit metropolità la seva tasca al territori perquè moltes de les coses que fa són a través de consorcis”, argumenta. A més, l'exregidor badaloní creu que des de fa temps hi ha hagut una “intencionalitat partidista” de confrontar el Govern de la Generalitat i els governs de l'àrea metropolitana. “La lògica partidista que té sentit per als mateixos partits no està confirmada pels números, que ens diuen que la metròpoli no està oblidada”, sentència.

LA DICOTOMIA CIU-PSC

Més enllà de si la Generalitat té o no en compte la corona metropolitana, queda per resoldre per què el nombre d'alts càrrecs d'aquest territori és baix. Això té a veure amb la manera com es va conformar la democràcia al nos-

Més del 60% dels alts càrrecs que hi ha avui dia a la Generalitat han nascut o tenen vinculació amb el territori que queda fora de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB)

“Hi ha hagut una intencionalitat partidista de confrontar el Govern de la Generalitat i els governs de l'àrea metropolitana de Barcelona”

tre país després de la dictadura. CiU era un partit instal·lat a la Catalunya no metropolitana i que es movia en l'eix nacional, mentre que el PSC, eminentment urbà, es va erigir en una formació que basava la seva estratègia en l'eix de progrés.

És normal que el gran gruix de consellers de la Generalitat metropolitans els trobem en els Governos de Maragall i Montilla, mentre que durant el pujolisme o els executius d'Artur Mas aquesta mena de perfils brillin per la seva absència. Falcó explica que els partits que arriben a la Generalitat nodreixen les altes esferes de poder amb els seus quadres municipals. “Una vegada tens regidors en un municipi i has construït equip allà, pots desenvolupar carreres professionals a la política general”, afirma. “En realitat, ser o néixer a l'àrea metropolitana de Barcelona no és un obstacle en si, però has de tenir gent al territori per assumir els alts càrrecs”, diu. D'aquesta manera, si el PSC era fort a la metròpoli, un cop a la Generalitat feia escalar els seus quadres locals al Govern català. En canvi, si CiU no tenia tant pes en aquest territori, per molt que volgués no podia tenir alts càrrecs d'aquí. “S'ha de construir des de

sota, i com més presència i, per tant, regidors té un partit, més gent s'hi apunta i més gent podrà acabar desenvolupant tasques en alts càrrecs”, considera Falcó.

EL MODEL ERC

És possible que ERC superi aquesta dicotomia? Tres noms escenifiquen millor que ningú l'estratègia que vol fer trontollar el sistema CiU-PSC. Tardà, Junqueras i Rufián són l'exemple d'aquest model de *partit atrapa-ho tot* que vol situar-se tant en l'eix nacional com de progrés. “Fa 10 anys que ERC ha mirat d'implantar-se de forma uniforme al país”, diu Godàs per afegir que avui dia la seva presència en certs espais de la metròpoli “està assegurada”. En termes similars s'expressa Falcó quan considera que ara que aquesta formació té presència municipal metropolitana podrà fer que els seus quadres tinguin “carreres professionals a l'alta política”. Caldria veure si aleshores realment s'acabarà amb la infrarepresentació de càrrecs metropolitans a la Generalitat.

Un reportatge d'Albert Alexandre

Dreta de l'Eixample

líniaeixample.cat

11 de gener del 2023

Rates | Els jardins del Palau Robert, encara tancats

Els jardins del Palau Robert van tancar el passat 20 d'octubre per una plaga de rates, tal com va avançar *La Vanguardia* aleshores. Ara, dos mesos i mig després d'aquella decisió, l'espai continua tancat al públic.

Una fleca de 125 anys al cor del barri

» El Forn Sarret celebra aquest any el seu 125è aniversari en un moment complicat per al sector
» El local del carrer Girona es va fundar el 1898 i no ha perdut l'estètica modernista tot i el pas del temps

Anna Utiel
LA DRETA

Surts del metro de Girona per Consell de Cent i la flaire que deixa el pa acabat de fer t'envaïx i et fa obrir la gana. De seguida et crida l'atenció un local modernista que et transporta a èpoques pretèrites i, amb l'olfacte i la vista captivats, no et queda més remei que entrar-hi.

És el que genera el Forn Sarret, un dels establiments emblemàtics de Barcelona. Fundat el 1898, el negoci celebra aquest any el seu 125è aniversari. Ho fa havent mantingut, malgrat el pas del temps i el canvi de mans, l'ofici i l'estètica del principi.

Durant la dècada dels setanta, el forn va passar a ser de la família Vidal, que va recuperar el nom de la família fundadora i que continua portant-ne les regnes avui dia. Els propietaris ac-

tuals encara elaboren el pa de forma artesanal, en un forn de pedra i amb ingredients naturals i de qualitat. Ofereixen, a més, un ampli ventall de productes, fet que els converteix en "un dels forns amb més especialitats de pa de Barcelona", asseguren.

Aquesta manera de fer, però, té un preu que últimament estan pagant més car que mai. "Les fleques tradicionals estem patint molt l'encariment de la llum i el gas, sumat al de les matèries primeres", lamenta Irene Ocón, una de les responsables actuals del forn. En aquest sentit, recorda que l'any passat van abaixar la persiana 600 fleques a tot l'Estat.

Tot i que produir els surts més car, no poden pujar els preus de venda tant com necessitarien perquè la competència és ferotge. De fet, just al costat tenen un altre forn de pa que pertany a una cadena i que pot oferir preus més baixos. Per sort, la clientela els continua fent costat. "No

L'interior del Forn Sarret, al número 73 del carrer Girona. Foto: Línia Eixample

és un problema de vendes, sinó de despeses. El nostre producte agrada i tenim una ubicació i un local privilegiats", admet.

VALOR HISTÒRIC I ARTÍSTIC
Aquesta fleca de la Dreta de l'Eixample està inclosa al catàleg del patrimoni arquitectònic, històric i artístic de la ciutat. Està catalogada amb la categoria E2,

que correspon als establiments d'interès, i el seu valor rau en el bon estat de conservació de molts elements originals.

L'aparador encara compta amb la decoració de fusta i els vitralls de colors modernistes, que destaquen especialment quan cau el sol. Si bé el rètol no és l'original i ha anat canviant al llarg dels anys, sí que manté l'estètica antiga, i un

dels detalls que més criden l'atenció és el gran escut de ceràmica amb el dibuix d'una dona segant blat que dona la benvinguda als clients. També a l'interior hi ha senyals inequívocs de l'estil modernista del local, com les làmpades de vidre o les lletres que escriuen el nom del negoci i que recorden que hi són des del 1898. "I hi seguirem", conclou Ocón.

UCRAÏNA ENS NECESSITA

COL-LABORA-HI

www.cruzroja.es

BIZUM al **33512**

900 104 971

Envia **SMS** amb la paraula **UCRANIA** al **38088** i dona **3€***

TRANSFORMA LA TEVA APORTACIÓ

5€ Manta (individual)

33€ Set cuina (5 persones)

20€ Tendals plàstics 4 x 6 metres.

* L'import íntegre (3€ IVA incl.) del missatge es destinarà a Crua Roja Espanyola. (Movistar, Vodafone, Orange, Yoigo, Euskaltel). Att. client 900 104 971 donativos@cruzroja.es. Pol. Prot. dades www.cruzroja.es Imatge: Maksym Trebukhov / Ukrainian Red Cross Society

Sagrada Família

líniaeixample.cat

11 de gener del 2023

La Sagrada Família | Missa pel papa Benet XVI

La Sagrada Família va acollir dissabte passat una missa funeral en honor al papa emèrit Benet XVI, a la qual van assistir unes 1.200 persones. L'arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella, va elogiar la figura de Joseph Ratzinger

Les famílies temen que la futura Escola Gaia es retardi

OBRES ▶ Ja fa més de dos anys que el Districte va anunciar que la ubicació definitiva de l'Escola Gaia seria a l'antiga fàbrica de paraigües, al número 189 del carrer Dos de Maig. La previsió aleshores era que el nou centre es posés en marxa de cara al curs 2025-2026, però ara les famílies dubten que es pugui complir aquest termini.

“Som al 2023 i encara no ha sortit la licitació. Tenir l'escola enllestida d'aquí a dos anys? Impossible”, afirma amb contundència Sònia Hernández-Montaño, membre de l'Associació de Famílies d'Alumnes (AFA) del centre. “No sé si el meu fill, que ara fa tercer, podrà gaudir de la nova escola”, afegeix, mostrant poca confiança en la puntualitat d'un projecte molt esperat per famílies, alumnes i mestres.

CONVIURE AMB L'AMIANT

Mentre l'estrena de l'emplaçament definitiu continua quedant lluny, l'Escola Gaia es manté a la ubicació provisional, al

L'antiga fàbrica de paraigües, ubicació definitiva del centre. Foto: Google Maps

550 de Consell de Cent. Allà conviu amb dos centres més, l'Escola dels Encants i l'Escola Bressol Municipal Leonor Serrano, i amb un veí menys agradable: l'amiant. Les AFA de les tres escoles properes a la plaça de les Glòries van crear fa temps la plataforma Glòries Lliure d'Amiant per exigir la retirada de les teulades de fibrociment que hi

ha a tocar dels centres. L'Ajuntament ha publicat recentment l'anunci de licitació del projecte d'enderroc de les finques que tenen amiant, però encara no hi ha data exacta de quan es materialitzarà. Sigui com sigui, les famílies recorden que “cal garantir que l'amiant no entri en contacte amb l'entorn”, tal com subratlla Hernández-Montaño.

Reobren la biblioteca i el centre cívic del barri

EQUIPAMENTS ▶ El barri de la Sagrada Família va acomiadar el 2022 amb una molt bona notícia: la recuperació de la Biblioteca Josep M. Ainaud de Lasarte i del Centre Cívic Sagrada Família. L'edifici situat al número 480 del carrer Provença va reobrir a finals de desembre després d'un temps tancat per obres. Concretament, s'hi han fet millores relacionades amb la climatització i l'estalvi energètic.

Durant el tancament d'aquest equipament, la biblioteca ha deixat de funcionar, però el

centre cívic i el casal infantil han continuat oferint els seus serveis i activitats en altres ubicacions, com l'Ateneu El Poblet, l'Espai 210 o l'Aula Ambiental. Ara, tant el centre cívic com la biblioteca tornen a tenir l'emplaçament i els horaris habituals.

Per la seva banda, l'edifici del carrer Mallorca, 425-433, continua pendent d'obres i, per tant, es mantenen les activitats que s'hi duen a terme normalment. Tal com recorden des de l'Ajuntament, aquests treballs encara s'han de licitar.

L'edifici de Provença, 480 ha estat tancat per obres. Foto: Ajuntament

Dimarts 17 de gener
a les 18:30 h

Organitza:

Conversa amb

Xavier Marcé

Regidor de Turisme
i Indústries Creatives
de l'Ajuntament de Barcelona

**Els reptes del turisme
de proximitat**

Turisme i barris

Hi haurà torn obert de preguntes

La Casa
dels **Barris**

espai línia

Entrada lliure

Girona, 52
Dreta de l'Eixample

El documental sobre el Taller Masriera, *El silenci del temple*, es projectarà aquest divendres a les set del vespre al Casal Transformadors. El projecte va ser possible gràcies a l'empenta de la Plataforma Masriera, dels veïns de la Dreta de l'Eixample.

El barri arrenca l'any amb una oferta cultural de luxe

CULTURA ▶ Si algú s'ha marcat com a propòsit d'any nou reforçar el seu vessant cultural i artístic, al Fort Pienc té l'oportunitat de fer-lo realitat. Més enllà de la programació dels grans equipaments que hi ha al barri, com el Teatre Nacional de Catalunya (TNC) o l'Auditori, cal parar atenció a la programació d'hivern amb què comença l'any el Centre Cívic Ateneu Fort Pienc. Està formada per exposicions, concerts, espectacles de dansa, projeccions de cinema, conferències i un amplíssim ventall de tallers.

De fet, consultant l'oferta de tallers, les opcions semblen infinites. N'hi ha de creativitat, com ara de pintura o ceràmica; d'expressió, que van des del cant fins a la dansa passant pel teatre; d'humanitats, que toquen cinema, història, art i pensament, i un llarg etcètera.

Quant a l'oferta musical, en aquest primer trimestre de l'any hi haurà una desena de concerts d'estils molt diversos, inclosos el jazz, l'òpera o el teatre musical.

L'Ateneu Fort Pienc estrena programació d'hivern. Foto: CC Ateneu Fort Pienc

El mateix passarà amb la dansa: hi haurà flamenc, dansa contemporània i, fins i tot, un espectacle infantil.

UNA NOVA EXPOSICIÓ

Pel que fa a les exposicions, des d'aquest mateix dimecres i fins al 18 de febrer es podrà visitar la mostra *Dones i art digital*, de

Houda Bakkali. Es tracta d'un "homenatge a la força, la bellesa i el poder femení, a través del color, de les flors, de les mirades i de les formes que rendeixen tribut a una visió optimista i esperançadora de la vida". La inauguració, que es farà aquest vespre, consistirà en un taller de realitat augmentada.

Ombra a la plaça Anna Lizaran amb pèrgoles fotovoltaïques

SOSTENIBILITAT ▶ La plaça Anna Lizaran finalment tindrà ombra, tal com fa temps que demanava el veïnat del Fort Pienc. El Districte de l'Eixample ha anunciat que hi instal·larà dues pèrgoles fotovoltaïques que, a més de fer més agradable l'estada a la plaça en els mesos de calor, permetran generar energia de manera sostenible.

Des del Districte recorden que aquesta plaça no té arbres perquè està situada sobre la llosa d'un aparcament soterrat i, per tant, no s'hi pot plantar ve-

getació. Per això han hagut de buscar una alternativa per crear-hi espais d'ombra i han apostat per una opció sostenible. Concretament, hi instal·laran 103 metres quadrats de panells solars que permetran generar més de 30.000 kWh l'any. Aquests panells coronaran les dues pèrgoles, que tindran una estructura metàl·lica i llistons de fusta.

La previsió és que tant la licitació com l'execució de les obres es puguin fer al llarg d'aquest 2023. El projecte tindrà un cost d'uns 55.000 euros.

La plaça tindrà dues pèrgoles fotovoltaïques com aquesta. Foto: Ajuntament

la Barcelona desconeguda

La Casa
dels Barris

espai línia

Girona, 52
Dreta de l'Eixample

Entrada lliure

9:00h a 20:00h de dilluns a dijous
9:00h a 14:00h els divendres

**Tenim cura de
qui tu més estimes
com tu més
t'estimes.**

ELS NOSTRES VALORS

CONFIANÇA

Creiem en els altres.

Volem estar oberts i compartir de manera espontània.

ACTITUD POSITIVA

Valorem cada individu.

Sabem relativitzar, somriure i prendre'n la vida positivament.

MILLORA CONTÍNUA

Procurem constantment avançar, innovar i aprendre de l'experiència.

BENEVOLENCIA

Acompanyem als nostres residents, els escoltem i els donem suport en qualsevol circumstància.

SATISFACCIÓ DELS RESIDENTS

El nostre objectiu sempre serà el benestar dels nostres residents en el dia a dia.

109 llits

Jardins exteriors

Pàrquing

Cuina interna

Perruqueria

Rehabilitació

Sala Snoezelen

10 places de centre de dia

Servel sanitari continuat

Sala d'estar

Carrer Natzarret 16, 08035 Barcelona

93 434 30 95

tsocial@santgenis.emera-group.es
www.emera-group.es

la Barcelona desconeguda

Turisme km0

El primer encàrrec d'Eusebi Güell a Gaudí

LES CORTS/ Als autèntics amants de l'obra de Gaudí no els passa per alt l'entrada dels Pavellons Güell, encara que pugui semblar una obra menor de l'autor d'obres tan extraordinàries com la Sagrada Família o la Pedrera. Perquè aquests pavellons van ser el primer encàrrec que Eusebi Güell va fer a Gaudí. Aquí va començar la història entre l'arquitecte i el seu mecenes, que va revolucionar el Modernisme a Catalunya.

Entre el 1884 i el 1887, Gaudí va redissenyar el jardí de l'industrial i va aixecar els dos pavellons de l'entrada que coneixem avui dia. Per accedir-hi, va col·locar-hi un gran drac de ferro forjat que guardés l'entrada i que fos l'admiració dels veïns de l'avinguda de Pedralbes. I encara ara congrega moltes visites, que s'hi apropen ni que sigui per veure'l des de fora.

Per protegir l'entrada als pavellons, Gaudí va col·locar-hi un drac de ferro que és un símbol de l'art de la forja a Catalunya

Amb una base de pedra, les cases s'alcen sobre unes parets profusament decorades amb elements de maó i de ceràmica. El projecte, d'aire oriental, fins i tot pot arribar a recordar l'art mudèjar en algunes de les seves parts. Tot i que l'element estrella, el que atrau més mirades i visites, és la reixa

Foto: Ajuntament

de la porta d'entrada, una de les obres més representatives de la tradició de forja catalana. Representa un drac de ferro amb ulls de vidre, en honor al drac de la mitologia grega que custodiava el mític Jardí de les Hespèrides, seguint la recreació del poema *L'Atlàntida*, de mossèn Cinto Verdaguer. Una peça d'art magnífica, molt vinculada a la Font d'Hèrcules, que s'amaga en un dels racons del Palau de Pedralbes.

El jardí i els pavellons donaven accés a la casa d'estiueig dels Güell i a les terres de conreu que la família explotava. Després

de la mort del patriarca, el 1918, els seus descendents van cedir la casa i part dels terrenys per a la seva conversió en Palau Reial de Barcelona.

Més endavant, els pavellons van passar a mans de la Universitat de Barcelona, es van readaptar i l'any 1969 van ser declarats monument historicoartístic de caràcter nacional. Pocs anys després, concretament a partir del 1977, les cavallerisses van acollir la seu de la Càtedra Gaudí, mentre que un pavelló s'havia condicionat com a habitatge per al personal de la universitat.

El 2015, la universitat va cedir l'ús del conjunt dels pavellons de la finca Güell a l'Ajuntament per un període de deu anys, durant els quals el consistori ha impulsat la restauració integral de l'obra de Gaudí, la substitució dels murs opacs del recinte per tanques transparents i la regeneració del jardí.

Els pavellons estan oberts cada dia de 10h a 16h i, de fet, sempre hi trobareu visitants que, amb l'ajuda de guies, intenten descobrir tots els misteris que oculta el drac guardià.

El Rec Comtal: mil anys subministrant aigua a la ciutat

NOU BARRIS/ Pocs records en queden de la Barcelona de fa mil anys, sobretot fora del nucli antic. Un d'ells el trobem al nord de la ciutat, al barri de Vallbona. És el Rec Comtal, un canal que fa mil anys ja proveïa d'aigua els camps de les viles properes. Va estar actiu com a mínim fins al segle XIX i durant bona part de la seva història va ser el principal subministrador d'aigua a Barcelona. Avui, alguns agricultors postmoderns encara el fan servir.

El Rec Comtal pren l'aigua de Montcada i Reixac, travessava tot Ciutat Vella i desembocava al mar. Se sap que es netejava amb regularitat i que, al llarg dels seus gairebé 12 quilòmetres de longitud, el creuaven nombrosos ponts. Els murs eren de pedra procedent de Montjuïc i el fons, de terra natural. A banda dels usos agrícoles, l'aigua del Rec Comtal va servir durant molts anys per fer funcionar els molins, i durant l'època daurada del tèxtil a Sant Andreu abastia totes les fàbriques.

Avui, el tram descobert transcorre en un entorn verd i tranquil, allunyat del bullici. L'aigua és transparent i hi viuen peixos, granotes i ànecs.

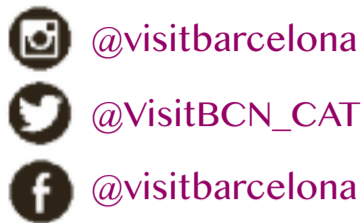
Foto: Aj.

L'estiueig barceloní a la Colònia Busquets

SARRIÀ - SANT GERVASI/ Els carrers i els edificis que avui omplen la carretera de l'Església amaguen la història de la Colònia Busquets, que va acollir els primers estiuejants que van arribar a la vila de Vallvidrera cercant aire pur i contacte amb la natura. L'any 1907 el decorador Joan Busquets va comprar uns terrenys agrícoles i va edificar-hi la primera urbanització amb cases d'estil modernista i envoltades de jardins. Un paradís que durant la guerra es va convertir en un refugi per als barcelonins que fugien dels bombardejos.

Foto: Aj.

la Barcelona desconeguda

Can Sabaté, un parc que oculta una misteriosa història

Foto: Ajuntament

SANTS – MONTJUÏC/ Encabit entre els alts edificis que l'envolten, el parc de Can Sabaté (Mare de Déu del Port, 379) és un jardí desconegut per a la majoria de barcelonins, però no per als veïns del barri, que a finals dels anys setanta es van mobilitzar a fi de convertir-lo en espai públic. Fruit de la pressió, l'antiga fàbrica metal·lúrgica de la família Sabaté no es va convertir en un munt de blocs de pisos, com estava previst.

Després de nombroses negociacions entre les parts, finalment l'any 1984 l'Ajuntament va construir el parc actual, un disseny de Neus Solé, Imma Jansana i Daniel Navas, els quals van comptar amb el suport i el consell de tot un referent: Nicolau Rubió i Tudurí, director de Parcs i Jardins de Barcelona entre 1917 i 1937 i artífex del Parc de

Montjuïc, al costat del mític arquitecte de jardins Jean-Claude Nicolas Forestier. Avui, aquesta zona verda permet relaxar-se a l'ombra dels arbres o contemplar l'aigua, molt present a tots els racons. Darrere de la bassa amb columnes, un petit bosc, àrees infantils, bancs i fonts completen aquest parc familiar.

UNA PIRÀMIDE MISTERIOSA

De forma rectangular i allargada, el parc és un jardí d'aspecte clàssic que destaca per la tranquil·litat que inspira l'elegància dels seus elements. D'entre ells, el més curiós és la piràmide de marbre verd, situada enmig de l'estany.

Tot i les dimensions reduïdes, destaca la seva variada vegetació, que inclou espècies

típicament mediterrànies i altres d'exòtiques. Hi ha exemplars de ginkgo, desmaï, lledoners, pollancre del Canadà, eucaliptus, pins pinyoners, alzines i xiprers, entre altres.

CAN BARRET I EL CAS SAVOLTA

Jaume Fabre i Josep Maria Huertas expliquen al seu llibre *Art públic* que quan van enderrocar la fàbrica per fer el parc, els obrers van descobrir una desena de passadissos subterranis i petroli petrificat de l'època en què Josep Antoni Barret era el propietari de la fàbrica. Barret va ser assassinat el 1918 per alemanys que volien acabar amb els proveïdors d'armes de l'exèrcit francès durant la Primera Guerra Mundial. Eduardo Mendoza va novel·lar la seva vida en la seva obra *La veritat sobre el caso Savolta*.

Ciutat Vella

Sant Pere, barri medieval

La parròquia de Sant Pere és el centre neuràlgic d'un barri que es manté viu des de l'època medieval. Allà on ara trobem petits restaurants, comerços, estudis i terrasses hem d'imaginar-nos negocis d'aquella època creixent enganxats al que llavors era el monestir de Sant Pere de les Puel·les, del qual hi ha constància des del segle X. Cap al XII, l'entorn ja era una vila d'extramurs prou animada. Tant, que al XIII ja va quedar inclosa i tancada per les noves muralles de la ciutat. El barri es va mantenir així fins que els temps van canviar molt i el convent es va traslladar a Sarrià, on encara existeix. L'edifici que l'acollia es va enderrocar i la parròquia es va quedar sola.

ESGLÉSIA APEDAÇADA

El mur de pedra visible des de la plaça dona fe dels mil i un canvis que ha patit el temple al llarg dels anys. L'element més antic és la portalada, del segle XV. La planta de creu grega i l'absis es van substituir posteriorment, així com el campanar. L'any 1911 l'església es va reconstruir després d'un incendi, però durant la Guerra Civil va tornar a passar pel foc. L'aspecte actual, més aviat eclèctic, es conserva des de l'última reconstrucció, l'any 1945. Malgrat això, a l'interior encara es conserven vestigis del seu origen romànic i la imponent portalada ens recorda que allà va néixer un gran barri medieval.

Foto: Aj.

Un castell modernista de conte al barri de Vallcarca

Foto: Ajuntament

GRÀCIA/ La Casa Comas d'Argemir (Av. República Argentina, 92) és una residència modernista amb tocs medievals que destaca en el paisatge urbà del barri de Vallcarca i els Penitents, entre els carrers Bolívar, Agramunt, l'avinguda República Argentina i l'avinguda Vallcarca. Obra de l'arquitecte Josep Vilaseca i Casanoves, data de 1904, un moment en què estava de moda el corrent historicista, que consistia a interpretar i recrear, més o menys de manera lliure, estils anteriors com ara el Mudèjar o, com en aquest cas, l'estil medieval. La Casa Comas d'Argemir és un bon exemple d'aquesta tendència.

Ara bé, posats a buscar referències, qualsevol coneixedor de la història de França reconeixeria en aquest castell bellament fortificat una recreació lliure dels *chateaux*

francesos de l'Edat Mitjana, edificis que coneixia prou bé Josep Vilaseca. Probablement, els propietaris li van demanar una casa de conte i l'arquitecte els va construir una mena de palau modernista a l'estil de la cort i la noblesa francesa medieval.

Vilaseca, conegut per ser l'autor de l'Arc de Triomf de Barcelona, va projectar en aquest encàrrec tot el bagatge artístic que havia adquirit al llarg dels anys. És per això que aquesta obra, tan eclèctica, fusiona amb llibertat les formes bàsiques d'un castell medieval amb elements purament modernistes, com ara l'ús de l'arc parabòlic a l'entrada o la ceràmica vidriada a la coberta de la torre. L'ornamentació és generosa i barreja elements mudèjars i gòtics amb d'altres presos de l'Art Nouveau francès.

A PROP

consum sostenible i de proximitat

Un gran pacte per impulsar l'alimentació saludable

Fotos: Ajuntament

promoure un canvi cultural i educatiu; fomentar relacions justes dins de la cadena alimentària; i coordinar i mobilitzar els agents del sistema alimentari per dur a terme accions concretes i avaluables.

L'objectiu és garantir a tothom l'accés a aliments saludables, ecològics, de temporada i de proximitat

El full ha sorgit d'un ampli procés deliberatiu en el qual s'han implicat representants dels diversos agents que participen en el sistema i que ha permès consensuar el document. Entre aquests actors hi ha les administracions públiques, el sector privat, el món acadèmic i de la recerca, la ciutadania, les organitzacions, els mitjans de comunicació, representants dels sectors de la salut, medi ambient, justícia, social, cultura i economia i, finalment, les diverses fases de la cadena alimentària, del camp al plat.

L'estratègia es va presentar en un acte solemne amb la participació de bona part dels agents i sectors que han participat en la definició del document i liderat per l'alcaldessa Ada Colau, la regidora de Comerç Montserrat Ballarín i el comissionat d'Economia Social, Álvaro Porro.

Salut

L'Ajuntament, en col·laboració amb el Pla Estratègic Metropolità, ha presentat l'Estratègia d'Alimentació Saludable i Sostenible Barcelona 2030, una iniciativa per fomentar a la ciutat models de producció i de consum més sostenibles i dietes més saludables i garantir un sistema alimentari transparent, participatiu i capaç de fer front a l'emergència climàtica.

El document que ha de regular tot aquest procés és un full de ruta per als vuit anys vinents en matèria de polítiques alimentàries a la ciutat. Implica tant l'Ajuntament com la resta d'actors que l'han signat. Tots es comprometen a fer els canvis necessaris per garantir que tothom tingui accés a aliments saludables, ecològics, de temporada, de proximitat, de pesca sostenible, que garanteixin el benestar animal i que es distribueixin prioritàri-

ment en cadenes més curtes, justes i equilibrades. I que el sistema alimentari pugui incloure unes persones consumidores conscients i empoderades.

L'estratègia es desenvolupa mitjançant diversos objectius: incrementar la producció, la venda i el consum de productes sostenibles i de proximitat; promoure l'agricultura periurbana i l'alimentació sostenible; prevenir el malbaratament alimentari; combatre l'emergència climàtica;

Barcelona, primera ciutat que es compromet totalment amb l'alimentació sostenible

Sostenibilitat

Una de les primeres accions de la recentment aprovada Estratègia d'Alimentació Saludable i Sostenible Barcelona 2030 ha sigut l'aprovació de la instrucció tècnica de compra pública alimentària dels serveis municipals de menjador, àpats, càtering i venda automàtica. S'ha fet amb l'objectiu d'alinear el 100% de la compra pública municipal amb l'alimentació sostenible inspirada en la dieta de salut planetària.

La nova instrucció és una eina pionera pensada per redirigir tota la compra alimentària de l'Ajuntament de Barcelona. Ho vol aconseguir integrant criteris socials, ambientals i, per primer cop, també de salut

i sostenibilitat. Paral·lelament, la instrucció promou l'educació i la formació per facilitar a entitats, empreses i professionals l'acreditació dels processos, l'acompliment dels criteris i tota la formació tècnica necessària.

A efectes pràctics, la instrucció suposa que des d'ara es garantirà la presència d'aliments de proximitat, de temporada, ecològics i saludables, sempre respectant el marc normatiu europeu de compliment obligat. També es promourà l'augment de la proteïna vegetal i el reequilibri de la proteïna animal, la moderació dels sucres afegits, la reducció del malbaratament, la incorporació de l'oferta d'aliments directes de la pagesia, de circuit curt i de qualitat diferenciada, així com la reducció de la petjada de carboni dels serveis municipals.

Foto: Ajuntament

consum sostenible i de proximitat

Barcelona Comerç premia els millors establiments

Premis

250 comerciants, autoritats i personalitats vinculades al món del comerç es van reunir el passat 12 de desembre a la 18a edició dels Premis Barcelona Comerç, que reconeixen la qualitat, la tradició i el compromís dels establiments adherits als eixos comercials que formen part de la Fundació Barcelona Comerç. També hi van ser presents l'alcaldessa Ada Colau, el conseller d'Empresa i Treball, Roger Torrent, la regidora de Comerç, Montserrat Ballarín, i el president de Barcelona Comerç, Salva Vendrell.

La botiga de música especialitzada en pianos Audenis, fundada l'any 1928, es va emportar el Premi al Millor Establiment, per la seva història i per ser un referent en el seu sector. Audenis disposa de més de 1.000

metres quadrats de botiga on exposa una selecció de pianos de cua i verticals, una àmplia oferta d'instruments de corda, percussió i vent i tots els accessoris necessaris per a músics professionals i estudiants.

El Premi al Millor Establiment de Restauració va ser per a Vivanda. Ubicat als baixos amb jardí d'un edifici de Sarrià, és un establiment de cuina tradicional catalana elaborada amb productes de mercat i tècniques actuals, que rep cada dia tant clients del barri com de tota Barcelona i que apareix a les principals guies gastronòmiques del país.

Una papereria va aconseguir el Premi al Compromís Social, la Papereria Canut. El jurat va destacar la seva cura i atenció al veïnat i la seva contribució a la qualitat de vida dels veïns de l'entorn.

Jaume Bertran, del Forn Mistral, hereu d'una nissaga de forners que ja es troba en la cinquena generació, va recollir el Premi a la Trajectòria del Comerciant, per assegurar la continuïtat de la millor tradició fornera a Catalunya. I un altre històric del comerç, Josep Escofet, comerciant i expresident de l'Eix Comercial Sants-Les Corts, va rebre també el seu guardó, en aquest cas el Joan Mateu, que reconeix la dedicació al comerç.

Finalment, dos premis també importants, a la innovació i al compromís. El primer, per a Independent Retail Europe, la Millor Iniciativa Comercial Europea, que dona suport a entitats del comerç detallista d'arreu d'Europa. I el Premi Compromís amb el Comerç, per a Albert Closas, periodista i director del programa econòmic de TV3 *Valor afegit*, que s'emet des del 2003.

EN PRIMERA PERSONA

“Fa molt goig passejar i veure tots els locals oberts”

Oriol Carrió

Pastisseria Oriol Carrió (Comerciants Bailèn)

Oriol Carrió és un d'aquells comerciants compromès amb la causa. Amb l'associació de comerciants, amb l'esplai del barri, amb la festa major i amb el que calgui. Encara sort que, de tant en tant, li deixen temps per a la seva vocació: la seva pastisseria del carrer Bailèn, 216.

Quina és la situació del comerç al carrer Bailèn?

Hem estat un temps arrencant i parant a conseqüència dels canvis en el comerç i de la pandèmia. Ara, l'associació està començant a engegar-ho tot una altra vegada i fent campanyes.

Esteu en línia ascendent.

Ara mateix tenim molta sort perquè tots els locals estan plens i hi ha molta varietat de comerç. Està entrant gent nova amb nous projectes. Fa molt goig passejar i veure tots els locals amb les portes obertes.

Això anima molt el comerç, oi?

Sí. A més, al carrer Bailèn tenim la sort de tenir un supermercat, que ens situa com una referència. I des que hi ha el mercat de l'Abaceria Central molt a prop també hem notat que ve més gent de Gràcia.

Com poden ajudar les administracions el comerç?

La llista seria llarga... Jo començaria per demanar més facilitats burocràtiques per a les associacions. L'administració ha d'entendre que tenim negocis i família i que accedir a tràmits o a subvencions és una feina feixuga.

Foto: Fundació Barcelona Comerç

El comerç de proximitat ajuda el Gran Recapte a aconseguir el repte

Foto: Ajuntament

Solidaritat

La campanya del Gran Recapte del Banc dels Aliments de Barcelona va recollir durant el mes de desembre uns 5 milions d'euros en aliments per a les famílies vulnerables. És una xifra que supera les dels últims anys, marcats per la pandèmia i la limitació per fer aportacions.

Després de dos anys recollint únicament transferències econòmiques, enguany s'ha reactivat la recollida d'aliments en punts específics. Per als organitzadors, això ha sigut un estímul que ha ajudat a recollir més aliments. “Una transacció econòmica és una opció més freda, en canvi la unió que es fa a través de la donació d'aliments física és

molt més bonica”, explicava a l'ACN Oriol Dolader, cap de logística del punt de classificació de la Zona Franca a Barcelona.

MERCATS I COMERÇOS

Dotze mercats municipals, petits comerços i altres establiments es van sumar al repte de mobilitzar la ciutadania per aconseguir donacions d'aliments als punts de recollida fins al 6 de desembre. A més, fins a Nadal també es va mantenir la possibilitat de col·laborar-hi mitjançant transferències bancàries.

Tot i l'èxit de la campanya, la inflació ha reduït l'ajuda en termes generals, i és per això que els bancs d'aliments, tant el de Barcelona com els altres, demanen que la ciutadania continuï col·laborant per cobrir les necessitats de les famílies que ho necessiten.

El conjunt de Tati Torres rebrà el pròxim dissabte 14 de gener l'AE Les Corts-UBAE, en partit corresponent a la 14a jornada del grup 2 de Segona Divisió. Si guanya, el CFS Eixample igualaria els 31 punts del seu rival, amb qui va empatar a la primera cita de la competició (1-1).

La recerca de Sergi Fernández

» L'exjugador del CB Roser retrata ara el bàsquet i col·labora amb l'equip tècnic de Sergio Scariolo
 » "Després que m'atropellés un cotxe, vaig quedar en xoc i fins als 5 anys em va costar parlar", diu

Toni Delgado
EL FORT PIENC

Aquella nit de setembre de 1991, i com feia gairebé sempre, en Sergi, el petit d'un any i mig dels Fernández-Merino, somreia observant el món assegut al cotxet, que empenyia la seva mare, la Fina Merino, i vigilava el pare, l'Alfredo Fernández, el seu futur gran referent. Mentre la família creuava pel pas de vianants, un cotxe va entrar a la rotonda del Tío Che, a la Rambla del Poble Nou, a tota velocitat.

El conductor va atropellar la mare i el fill, que van acabar estampats en una tanca. "Desgraciadament, va fugir i després es va declarar insolvent. Ma mare té cicatrius a les varius i jo em vaig quedar tant en xoc que fins als cinc anys em va costar parlar i associar conceptes. Gràcies a una logopeda i a l'esforç dels pares, he pogut fer una vida normal", relata el fotògraf Sergi Fernández (1989), exjugador del CB Roser i el CB Sant Antoni-Poble Sec.

"Per casualitats de la vida" va néixer a Sant Andreu de Palomar i, curiosament, l'únic cop que ha anat al Narcís Sala, l'estadi de la UE Sant Andreu, va animar el rival, l'SD Ponferradina: "Mon pare, l'Alfredo Fernández, era de Ponferrada (León) i aquell va ser l'últim matx que vam compartir abans que el càncer se l'endugués".

UN PARE EXCEL·LENT

L'Alfredo sempre es va deixar l'ànima perquè els seus fills gaudissin de les oportunitats que ell mai va tenir. "Com que el pare veia que jo era molt inquiet, m'insistia que si m'agradava fer fotos, hi dediquéssim temps", recorda el poblenoví, que es va comprar la seva primera càmera, una Nikon 5100 de segona mà, mentre treballava per pagar-se la universitat. En l'últim any de vida del pare el fill petit ja captava imatges d'esdeveniments esportius.

Cap serà més emotiu que l'Eurobasket masculí de 2017, a Romania. Abans de començar el seu primer partit i amb la càmera

Sergi Fernández, exjugador del CB Roser. Foto: Samantha Heim

en mà, perquè la FIBA l'havia acreditat, Fernández va llençar un petó al cel. "El pare tenia molta culpa que jo hagués complert aquell somni", recorda, amb la veu trencada, un dels retratistes de referència del bàsquet estatal.

"Abans feia moltes fotos d'accions de joc i imatges molt plàstiques, i ara també sé captar emocions", celebra, orgullós, aquest autodidacta que ha après molt amb la pràctica, els cursos de Youtube i preguntant encara més a professionals com Aitor Bouzo, retratista de Baskonia i Deportivo Alavés.

Amb 11 anys Fernández ja feia 1,78 metres, sempre havia jugat a bàsquet al carrer i havia passat per l'Escola de Bàsquet Nacho Solozabal per millorar certs aspectes tècnics i tàctics. Amb 12 anys va fitxar pel CB Roser, "un club que sentís com una família perquè s'hi genera un gran sentiment de pertinença" i on va fer bons amics. Com ara Daniel Roure, "una excel·lent persona i jugador que ja es veia que seria dels millors de l'equip per la seva gran lectura de joc i capacitat d'adaptació, i bon tir", i Sergi Galceran, "un jugador creatiu i amb

recursos que és l'ànima de la festa en qualsevol grup pels seus ànims i bon rotllo".

El curs 2010-2011 va fer les maletes al CB Sant Antoni-Poble Sec, on jugaria la seva última temporada com a jugador. Poc més de tres mesos després de penjar les botes, ja narrava partits del Club Joventut Badalona a l'Olimpic per a Pasión Deportiva Radio. Des de fa uns mesos, és col·laborador d'anàlítica de l'esport de l'equip tècnic de Sergio Scariolo, l'entrenador de la selecció espanyola masculina i del Virtus Bolonia: "Intento representar les dades que es prenen durant un partit per donar als tècnics eines fàcils i d'ús ràpid, amb l'objectiu de prendre millors decisions en situacions d'incertesa".

Metòdic, sensible i etern perfeccionista, no sorprèn que el poblenoví col·leccioni gairebé 90 samarretes de jugadors i jugadores de competicions FIBA. "Un col·leccionista sempre viu amb la incertesa de quadrar el seu pressupost per adquirir noves samarretes", conclou Fernández, sempre atent i apassionat.

3a Catalana de futbol				2a de futbol				Classificacions				Lliga EBA			Copa Catalunya de bàsquet		
Equip	PTS	GF	GC	Equip	PTS	GF	GC	Equip	PG	PF	PC	Equip	PG	PF	PC		
1. FC l'Esquerra	33	33	15	1. Penya Esplugues	31	68	16	3. FC Martinenc B.	8	897	818	1. CB Roser	10	654	552		
2. CF Sant Adrià	31	32	10	2. AE Les Corts-UBAE	31	55	21	4. CB Valls	8	887	820	2. Manresa CBF	8	603	485		
3. CF La Romànica	31	36	24	3. CFS Eixample	28	50	24	5. CB Tarragona	7	887	826	3. AB Premià	7	603	579		
4. FC Can Buxeres	26	30	18	4. CN Caldes	26	54	21	6. CB Navàs	7	873	828	4. Draft Gramenet	7	710	590		
5. UD Montsant	25	34	28	5. Rubí FS	25	49	27	7. CB Roser	5	791	802	5. CB Samà Vilanova	6	644	662		
6. Ripollet CF	24	36	25	6. InterSala Zaragoza	23	43	32	8. CB Granollers	5	860	908	6. CB Prat	5	582	623		
Tot l'esport, a liniaeixample.cat				7. CFS Castellón	22	37	21	9. CB Es Castell	5	786	852	7. TGN Bàsquet	6	541	527		
				8. FS Ripollet	18	53	37	10. CD Basket Zaragoza	5	727	802	8. Joventut Les Corts	4	624	648		

Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta Col·laboratiu i Dialògic

Psicòleg

Depressió, Ansietat, Estrès
 Dificultats de relació

Visites concertades dimarts i divendres

www.javiercentol.com

📞 625 522 561

Numància, 52-54 Entresòl 4t

No t'ho perdís

Foto: Pau Cortina/ACN

Petites obres de Sorolla

El Palau Martorell de Barcelona, situat al carrer Ample, ha obert com a centre d'exposicions amb la mostra *Sorolla. Caçant impressions*. Aprofitant que aquest 2023 és el Centenari Sorolla, l'espai barceloní exposa prop de 200 obres de petit format de l'artista valencià que formen part de la col·lecció del Museu Sorolla. Es tracta de pintures sobre cartons o taules petites que el mateix Sorolla anomenava "apunts", "taques" o "notes de color" i que li servien com a assajos per a obres més grans o com a exercicis. Tot i això, la seva bellesa és innegable i la mostra val molt la pena.

Famosos

Risto Mejide (Barcelona, 1974) no travessa el seu millor moment personal... ni mediàtic. El polèmic publicista ha estat en boca de tothom els últims mesos, però no precisament per motius positius. Després que el mes de setembre es fes públic el seu divorci de Laura Escanes (Barcelona, 1996) i que tothom es posicionés a favor d'ella, Mejide ha tingut un final d'any complicat. Les seves paraules durant les campanyes de Cap d'Any de Telecinco (que van tenir molt mala audiència, per cert) es van interpretar com un atac a Cristina Pedroche i a Ana Obregón per, segons ell va insinuar, guanyar audiència amb temes com un embaràs o la mort d'un fill. Evidentment, li va caure una pluja de crítiques. A més, fa poc s'ha sabut que publicarà una novel·la sobre la vida de Johann Sebastian Bach i se l'ha acusat d'intrusisme laboral.

La fitxa

QUI ÉS?

R I S T O M E J I D E

ÉS FAMÓS PER...

Ser un personatge televisiu polèmic

És publicista però se'l coneix per les seves aparicions a la TV

QUÈ HA FET?

Comentaris ofensius

I publicar un llibre que titllen d'intrusisme laboral

A LES XARXES...

Cada cop menys adeptes

La pluja de crítiques no s'ha aturat des de Cap d'Any

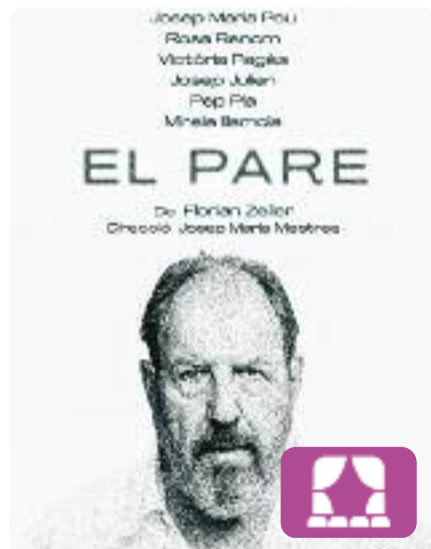
Llibres

La possibilitat de dir-ne casa
Marta Oriols

Una corresponsal torna a Barcelona després de vint anys a l'estranger. Vol agafar distància d'una regió que l'apassiona i la desgasta, d'una professió que voldria exercir d'una altra manera i d'una amistat amb una dona més jove que la porta a qüestionar-se els fonaments de la seva intimitat. Al poble on va créixer retroba família, amics i l'home a qui havia estimat.

Teatre

El pare
Florian Zeller

L'Andreu, un home de 76 anys, culte, sorneguer i tossut, està perdent la memòria, però es resisteix a acceptar cap mena d'ajuda i rebutja tots els cuidadors que la seva filla, l'Anna, intenta contractar. L'Andreu comença a dubtar dels seus éssers estimats, de la seva ment i, fins i tot, de la seva pròpia vivència de la realitat. Al Teatre Romea de Barcelona.

Música

Inferències
Agnès C.H.

"Expressar i donar veu a inquietuds sobre el món que ens envolta". Aquest és l'objectiu de la gironina Agnès C.H. amb les cançons que formen el seu disc de debut, *Inferències* (autoeditat), tal com ha explicat ella mateixa en una entrevista a l'ACN. Es tracta d'un àlbum format per nou temes que oscil·len entre el soul i el blues i barregen català, castellà i anglès.

Pelis i sèries

El sostre groc
Isabel Coixet

El 2018, nou dones van presentar una denúncia contra dos dels seus professors de l'Aula de Teatre de Lleida per abusos sexuals comesos entre el 2001 i el 2008, quan eren unes adolescents. La denúncia, però, va arribar quan el cas ja havia prescrit i, per tant, es va arxivar. Tot i això, els seus testimonis obrien una porta en la qual potser no estava tot perdut.

EL TEU MOMENT, EL TEU CLUB

MATRÍCULA 0€*

*Consulta condicions a recepció.

ÀCCURA BRUC
Bruc, 122 Barcelona
T 93 208 22 00
info.bruc@accura.es
www.clubsaccura.es